

forslaget har været fremsat, og har man tidligere været betænkelig ved at vedtage en Forøgelse af Ejendomsskylden — det er jo ikke noget beskedent Paalæg, idet det er en Forøgelse med 50 pCt. —, uden at man havde den fornødne sikre finansielle Basis derfor, og uanset at Ejerne af Byejeendomme, og i øvrigt ogsaa af Landjeendomme, er ganske afskaarne fra at føre Skatten videre, maa man i meget højere Grad være betænkelig ved at gøre det paa dette Tidspunkt. Det er rigtigt, hvad der blev sagt af den ærede Ordfører, at for Landbrugets Vedkommende har der været et, maaske for en Del Landjeendommers Vedkommende to gode Aar, og hvis man den Gang, i de gode Aar, havde taget en Afgift, havde der maaske været nogen Basis derfor, men nu tager man Afgiften netop i et Aar, hvor Kaarene vil blive meget vanskelige og trykkende for Landbruget; og for Ejendomsbesidderne i Byerne vil det samme gøre sig gældende, deres Udgifter vil stige, og deres Indtægter af Ejendommene kan i Henhold til de Love, Rigsdagen har sanktioneret, ikke forhøjes.

Det vigtigste Motiv af dem, som fremsattes af den ærede Ordfører for, at man nu har forladt sin tidligere Stilling, var dette, at Finansministeren vil have det. Det vil med andre Ord sige, at Tingets Medlemmer opgiver deres Medbestemmelsesret med Hensyn til, hvilke Skatter Borgerne skal betale, det bliver Finansministerens Villie, der bliver den afgørende. Man kan maaske saa herefter omskrive et kendt Ord derhen, at det er Finansministerens Villie, der bliver den højeste Lov.

Ole Hansen: Da vi i Foraaret behandlede Finansministerens Forslag om en Forhøjelse af Ejendomsskylden, var jeg ligesom Flertallet af mine Partifæller i det andet Ting en bestemt Modstander af denne Skatteforhøjelse, og det er jeg endnu. Jeg har haft Lejlighed til tidligere her i Tinget at udtale min Opfattelse af dette Spørgsmaal, og jeg har ikke nogen som helst Grund til at forandre den. Hvis Forholdet ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal havde været saaledes, at man kunde sige, at Ejendomsbesidderne nu var blevet gunstigere stillet end i Foraaret, kunde dette dog anføres som en formildende Omstændighed til Gunst for Vedtagelsen af dette Forslag. Men saadan er Stillingen jo ingenlunde. For Byernes Vedkommende tør man vist ikke paastaa, at Ejendomsbesiddernes Stilling er blevet bedre; jeg tror det ikke; om den er blevet synderlig

værre, skal jeg ikke kunne sige. Men for Landbrugernes Vedkommende er der ikke den fjerneste Tvivl om, at deres Stilling i økonomisk Henseende er blevet meget betydeligt forringet i det halve Aar, der er gaaet, siden vi drøftede denne Sag her i Tinget. Jeg skal ikke komme udførligt ind paa at omtale Grunden til denne Forringelse af Stillingen for Ejendomsbesidderne omkring i Landet. Jeg skal kun henvise til, at efter at vi her i Rigsdagen har fundet det rigtigt at gennemføre Kornloven, som har haft og vil faa en saa indgribende Betydning overfor Landmændenes Stilling i økonomisk Henseende og medføre Følger, som vi slet ikke er i Stand til at overse i Øjeblikket, synes jeg, det ser mærkeligt ud, at Rigsdagen nu i Tilgift dertil skulde vedtage nye Skatter paa de faste Ejendomme. Det kan jeg for mit Vedkommende ikke være med til.

Jeg kunde ogsaa pege paa et andet Punkt, hvor der er lagt ret store Byrder paa de faste Ejendomme og det Byrder, som er faldet meget uens her i Landet. Jeg tænker her paa de Byrder, Indkvarteringen har medført. Der er ikke saa ganske faa af vore Provinskøbstæder, der har maattet føle disse Byrder i meget høj Grad, og det samme gælder jo for store Dele af Landbefolkningen. Jeg har for et Par Aar siden henstillet til den høje Regering, om der dog ikke var Grund til at tage den gamle Indkvarteringslov op til Revision. Regeringen har ikke fundet Anledning dertil, men indskrænket sig til en Gang imellem at fremsætte Forslag om en lille Forhøjelse paa en Tiøer af Kvartergodtgørelsen. Men dette er ingenlunde tilstrækkeligt til at skadesløsholde dem, der har maattet bære disse Byrder nu i en meget lang Tid.

Det forekommer mig efter de Udtalelser, vi hørte af den ærede Ordfører (Dalsgaard), som om han havde den Opfattelse, at Ejendomsbesidderne sad i en privilegeret Stilling, og at en Del af dem var stillet noget anderledes end andre Skatteborgere. Jeg kan ikke erkende Rigtigheden heraf. Naar der er Tale om at betale Formueskat, forekommer det mig, at man der ikke kan gøre noget Skel og sige, at Ejendomsbesidderne er begunstigede frem for andre Skatteydere. Er der Tale om Indkomstskat, maa Ejendomsbesidderne betale akkurat som andre Skatteydere. Vil Ejendomsbesidderne have sig et Glas Øl eller en Cigar eller et Glas Vin, maade ogsaa betale akkurat som andre Skatteydere. I den Henseende tror jeg ikke, man paa nogen mulig Maade kan sige, at Ejendomsbesidderne bliver begunstiget frem for andre. Men da nu den ærede Ord-